

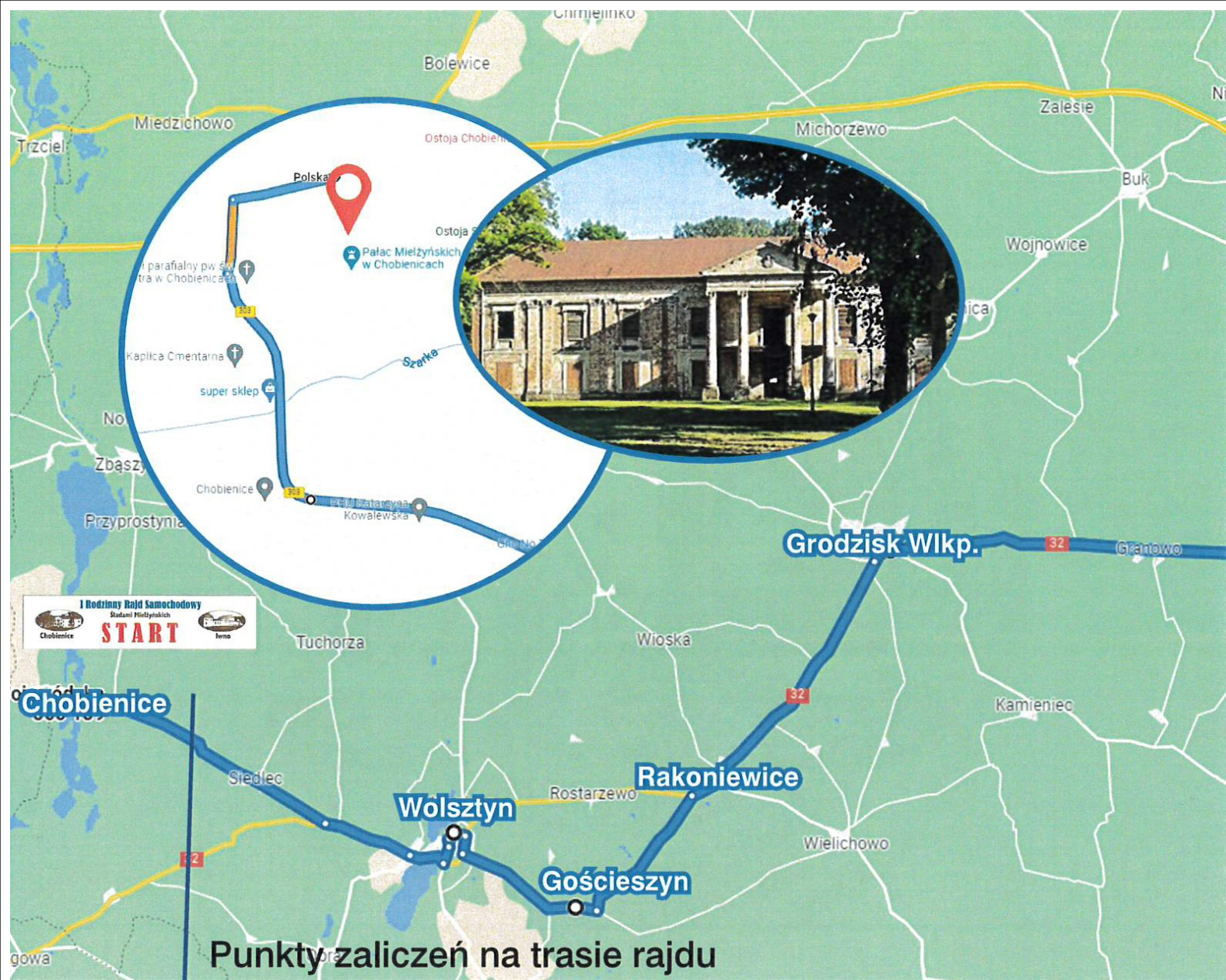

16-17.10.2021

Informator Rajdowy

Przewodnik z mapami

Pałac rodu Mycielskich
w Wolsztynie

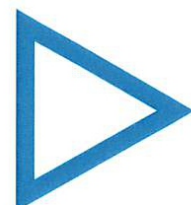

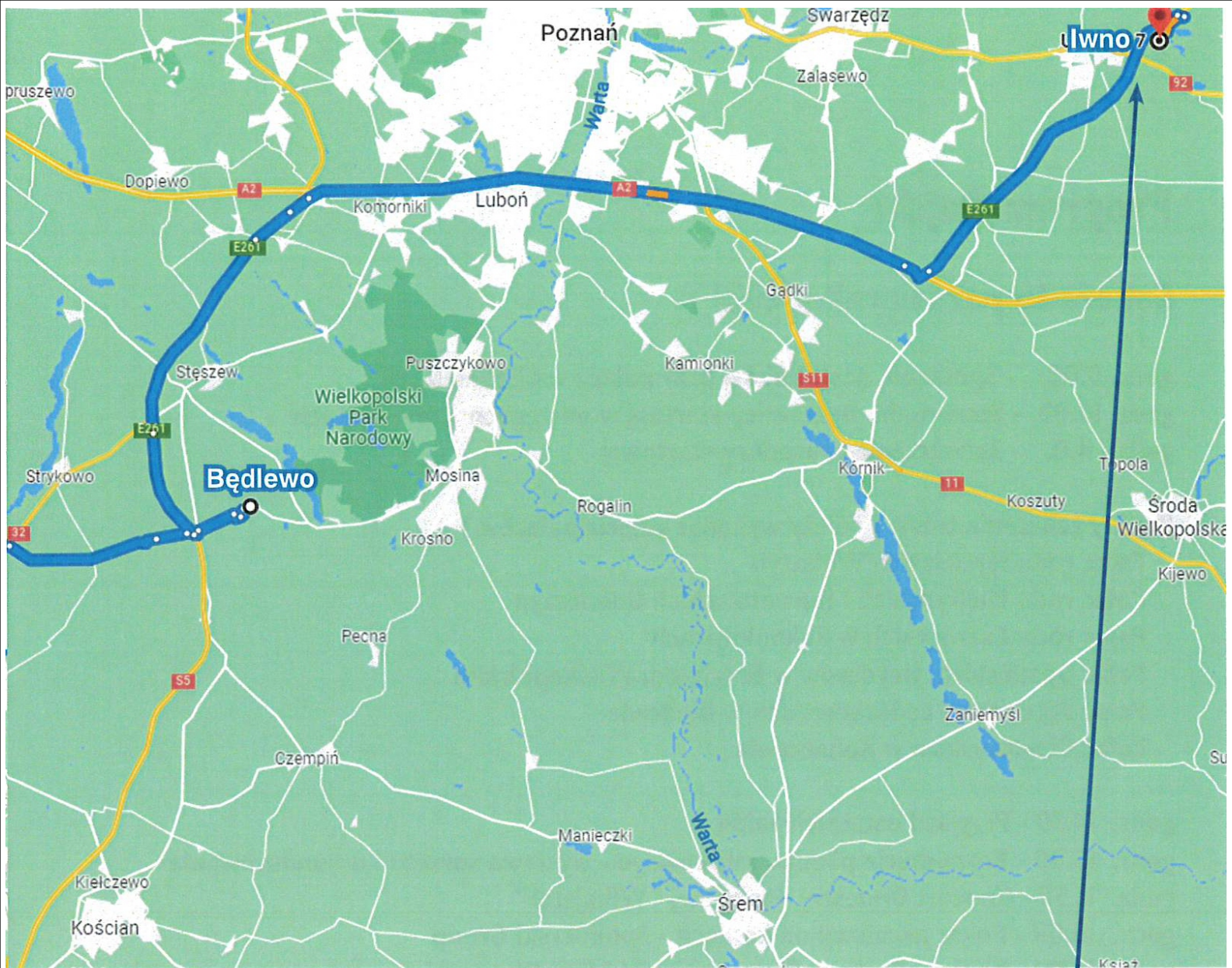
Pałac rodu Mielżyńskich i Kurnatowskich
w Gościeszynie

Pałac rodu Czarnieckich
w Rakoniewicach

FOTO KONKURS

Pałac Opalińskich, Heyderów
w Grodzisku Wielkopolskim

Pałac Potockich i Ledóchowskich
w Będlewie

Pałac Mielżyńskich
w Iwnie

Zadaniem dla każdej załogi jest sfotografowanie poszczególnych pałaców.
Ze wszystkich wykonanych zdjęć należy wybrać dwa najlepsze
i wysłać na adres e-mailowy: **rajdrodzinny@onet.pl**
Zdjęcia wezmą udział w konkursie oraz zostaną zaprezentowane na wystawie
w niedzielę 17 października w MGOK w Kostrzynie.

Program Rajdu

Sobota 16 października 2021 r.

- godz. 9.00 - Spotkanie uczestników przy pałacu w Chobienicach
godz. 10.00 - Start rajdu. Uczestnicy startują w odstępach 3 minutowych
godz. 11.11 - Zakończenie procedury startowej

Punkty zaliczenia trasy: (należy wykonać zdjęcia pałaców)

- Pałac rodu Mycielskich Wolsztyn
- Pałac rodu Mielżyńskich i Kurnatowskich Gościeszyn
- Pałac rodu Czarneckich w Rakoniewicach
- Pałac Opalińskich, Heyderów w Grodzisku Wielkopolskim
- Pałac Potockich i Ledóchowskich w Będziewie
- Pałac Czartoryskich w Konarzewie

- godz. 14.30 - Przyjazd ostatnich załóg
godz. 15.00 - Rozpoczęcie pikniku militarnego - wystawa sprzętu i umundurowania
godz. 15.30 - Koncert Orkiestry Tanecznej "Wihajster"
godz. 16.00 - Pokaz akrobacji na koniach - Apolinarzski Group
godz. 17.00 - Koncert Barbary Parzęczewskiej i Ewy Olszewskiej
godz. 18.30 - Zakończenie pikniku, przejazd na miejsce zakwaterowania

Niedziela 17 października

- godz. 9.00 - 10.00 - Śniadanie w miejscu zakwaterowania
godz. 11.00 - Przejazd do MGOK Kostrzyn, zwiedzanie wystawy "Pałace"
(wystawa z fotografii wykonanych przez uczestników). Kawa + coś słodkiego
godz. 12.00 - Rozwiązanie rajdu,

Za najlepsze zdjęcia są przewidziane nagrody.

Pałac rodu Mielżyńskich Chobienice

Pierwsze wzmianki o Chobienicach – jako o osadzie o nazwie Chobienicz, pochodzą z 1394 roku. Pierwotnie było to gniazdo rodziny Chobienickich. Później dobra chobienickie kilka razy doczekały się zmian właścicieli. Od drugiej połowy XVII wieku do 1939 roku Chobienice stanowiły siedzibę rodziny Mielżyńskich herbu Nowina. W XVIII wieku hrabia Józef Mielżyński – wojewoda poznański a później wojewoda kaliski zbudował pałac w stylu późnobarokowym. Na początku XIX wieku pałac został znacznie rozbudowany, co przyczyniło się do zmiany stylu architektonicznego – klasycystycznego. Poprzez dobudowanie przed główną fasadą czterokolumnowego portyku z herbem Mielżyńskich oraz

wymownym napisem „Nie sobie lecz następcom”, pałac zyskał ciężki wygląd. Od lat 80. ubiegłego wieku pałac nie jest użytkowany. Obecny właścicielem obiektu jest Krajowy Ośrodek Wsparcia Rolnictwa. Niestety obecnie stan techniczny pałacu jest tragiczny. Obiekt jest pozbawiony większości stropów, sklepienia nad częścią piwnic są pozarywane a tynki pozbijane. Jedynie dach jest w dobrym stanie, ponieważ w 2003 roku został położony nowy. Pałac jest wpisany do rejestru zabytków. Według raportu Wielkopolskiego Konserwatora Zabytków w Poznaniu z 2004 roku, pałac w Chobienicach stanowi przykład barkowego budownictwa prezydenckiego na terenie Wielkopolski. Ponadto sta-

nowi najcenniejszy zabytek na terenie gminy Siedlec. Z racji naszego bogactwa architektonicznego, który wymaga dużych napraw i kosztów, konieczna jest opieka nad nim i całym kompleksem pałacowo – parkowym.

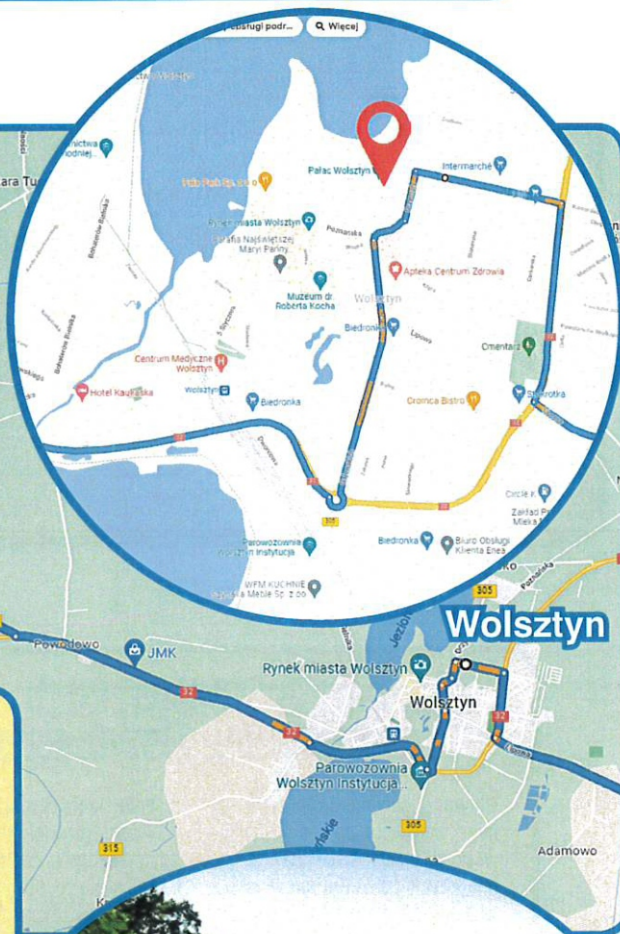
Przy pałacu z prawej strony znajduje się oficyna barkowo – klasycystyczna z drugiej połowy XVIII wieku o dachu miansardowym z lukarnami, kryta dachówką.

Niedaleko parku znajduje się kolejny zabytkowy obiekt – rządcówka. Pochodzi z pierwszej połowy XVIII wieku.

Przy drodze wojewódzkiej w sąsiedztwie parku wznosi się barokowy kościół z 1778 roku. Jego fundatorem był hrabia Józef Mielżyński.

Chobienice

Pałac rodu Mycielskich Wolsztyn

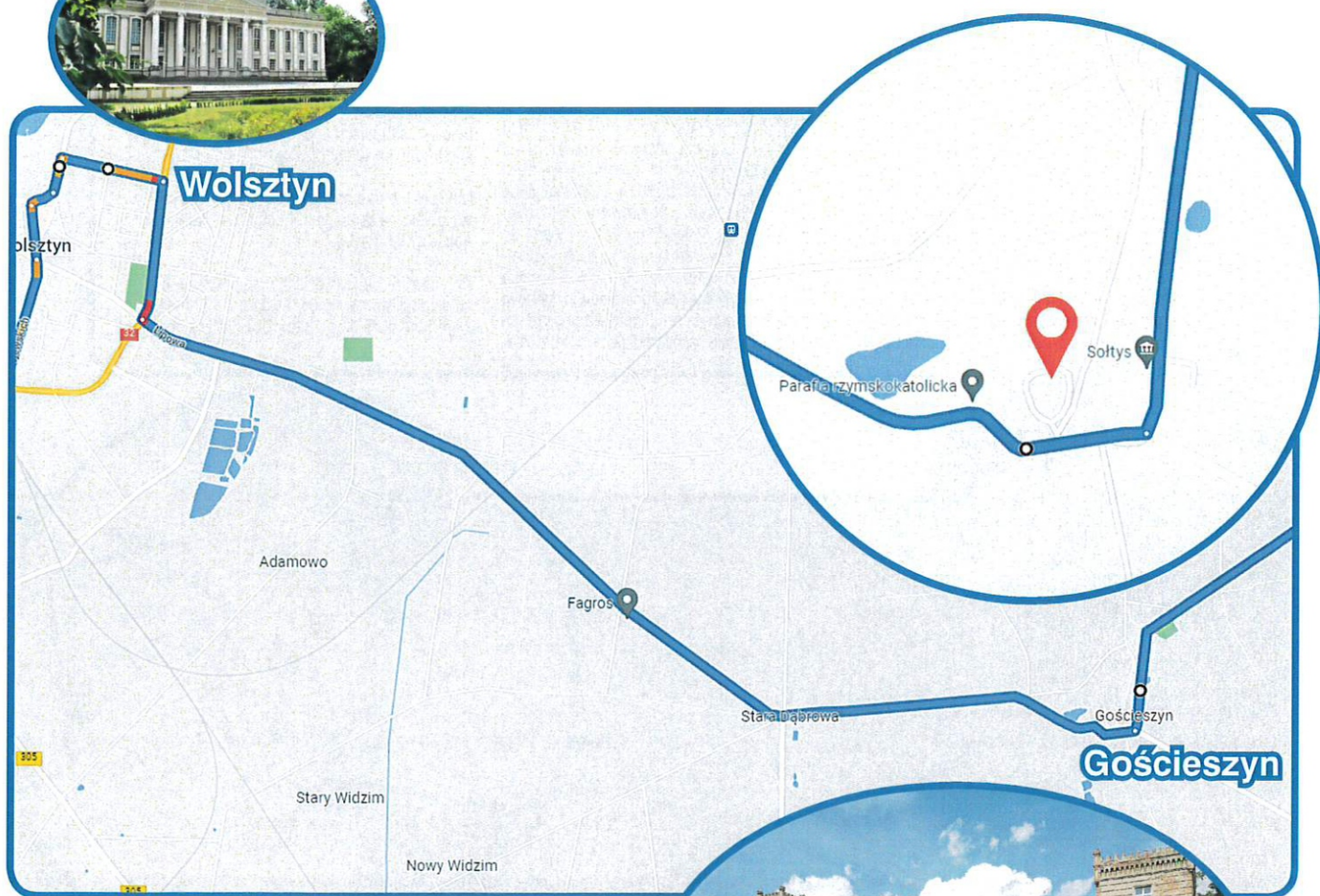
Pałac Wolsztyński został zbudowany w 1845 roku dla Apolinarego Gajewskiego herbu Ostoja (charakter neorenesansowy). W roku 1890 nowym właścicielem Wolsztyna został hrabia Stefan Mycielski. Roger Sławski przebudował pałac dla aktualnego właściciela w 1911 roku (charakter neoklasycystyczny). W wyniku pożaru w 1945r. został spalony i odbudowywany był przez dwa lata w 1960-62, niestety bez odtworzenia zabytkowych wnętrz przez co pałac pełnił rolę „Domu Turysty”. Obecnie pałac jest odrestaurowany - budynek o rzucie wydłużonego prostokąta. Nakrywa go niski dwuspadowy dach. Zwieńczony jest piękną tralkową attyką, a jego frontową fasadę zdobi sześciokolumnowy portyk o pseudojońskich kolumnach, z trójkątnym tympanonem u

góry, w którym umieszczono tarcze z herbami Dołęga i Korzbok.

Park pałacowy położony jest nad Jeziorem Wolsztyńskim. Założony został na przełomie XVII/XVIII wieku. W XVII wieku drzewostan służył w celach rekreacyjnych oraz miał zwrócić uwagę na właściciela pałacu. Na przełomie XVIII/XIX wieku pojawiły się aleje lipowe oraz grabowe, do czego przyczynił się Aleksander Gajewski. Następni właściciele nie zmieniali formy parku. Ograniczali się tylko do sadzenia ozdobnych drzew oraz krzewów. Po wojnie pielęgnowano tylko część przy pałacu, przez co wymarły cenne rodzaje drzew. Niestety nasadzone drzewa, które nigdy nie powinny znaleźć się w drzewostanie parkowym np. topole, klony

jesionolistne i jesiony. Prowadzone od 1993 r. prace porządkujące drzewostan, mają m.in. na celu zniwelowanie szkód poczynionych przez nierozważne nasadzenia. Obecnie park ma charakter krajobrazowy. Jezioro Wolsztyńskie jest jednym z jezior tzw. rynny wolsztyńskiej połączonych rzeką Dojcą. Powierzchnia wynosi 124,4 ha. Jest bardzo płytkie, a dno mało urozmaicone. Ma wydłużony kształt oraz linię brzegową. Brzegi są zabagnione. Na środku jeziora znajduje się wyspa „Tumidaj” o powierzchni 1,3 ha. Północny brzeg jeziora jest miejscem gniazdowania licznych rzadkich i ginących gatunków ptaków, m.in. rybitwy czarnej, zausznika, remiza, czernicy i łabędzia niemelego. W parku nad jeziorem znajduje się plaża, kąpielisko, i pomost.

Pałac rodu Mielżyńskich i Kurnatowskich Gościeszyn

Głównym akcentem monumentalnego założenia pałacowo-parkowego w Gościeszynie jest okazały, neogotycki pałac Kurnatowskich z lat 1904-11. Powstał on w wyniku przebudowy dworu zbudowanego po 1740 roku przez Malczewskich i rozbudowanego w drugiej połowie XIX wieku przez Mielżyńskich. Jednopiętrową bryłę urozmaicają wieże w fasadzie frontowej – w tym wieża zegarowa z tarasem widokowym. Wejście główne prowadzi przez arkadowy portyk z balkonem i kolumnową loggię na piętrze, nad którą znajduje się łaciński napis „Módl się i pracuj”. Do 2011 roku mieścił się w nim Dom Dziecka[6]. We wnętrzu pałacu ciekawa jest posadzka z bogato zdobionych płytek fajansowych

w holu, kręte schody drewniane z filarem (ozdobione rzeźbą lwa trzymającego przed sobą kartusz) i sztukaterie o motywach roślinnych i hipiczych. W bibliotece cenna jest sztukateria o motywach roślinnych i geometrycznych, a w dwukondygnacyjnej sali balowej – kamienny balkon dla orkiestry.

Za pałacem na powierzchni 12,52 ha rozciąga się park krajobrazowy z drugiej połowy XVIII wieku, powiększony w drugiej połowie XIX wieku i znacznie przekształcony na początku XX wieku. Rośnie w nim wiele drzew pomnikowych: platany o obwodzie do 620 cm, jesiony do 530 cm, dęby do 590 cm, wiąz do 410 cm i olsza czarna 360 cm. Park otoczony jest alejami: li-

pową od północy i dębowo-lipową od południa. Wzdłuż wschodniej granicy parku rośnie czterorzędowa aleja lipowa. W pobliżu, za małym stawem stoi figura Chrystusa wystawiona przez Zygmunta Kurnatowskiego ku pamięci zmarłej żony.

Na południe od pałacu położony jest folwark ze starymi zabudowaniami, m.in. gorzelnią z 1873 roku i spichrzem z drugiej połowy XIX wieku.

Pałac rodu Czarneckich w Rakoniewicach

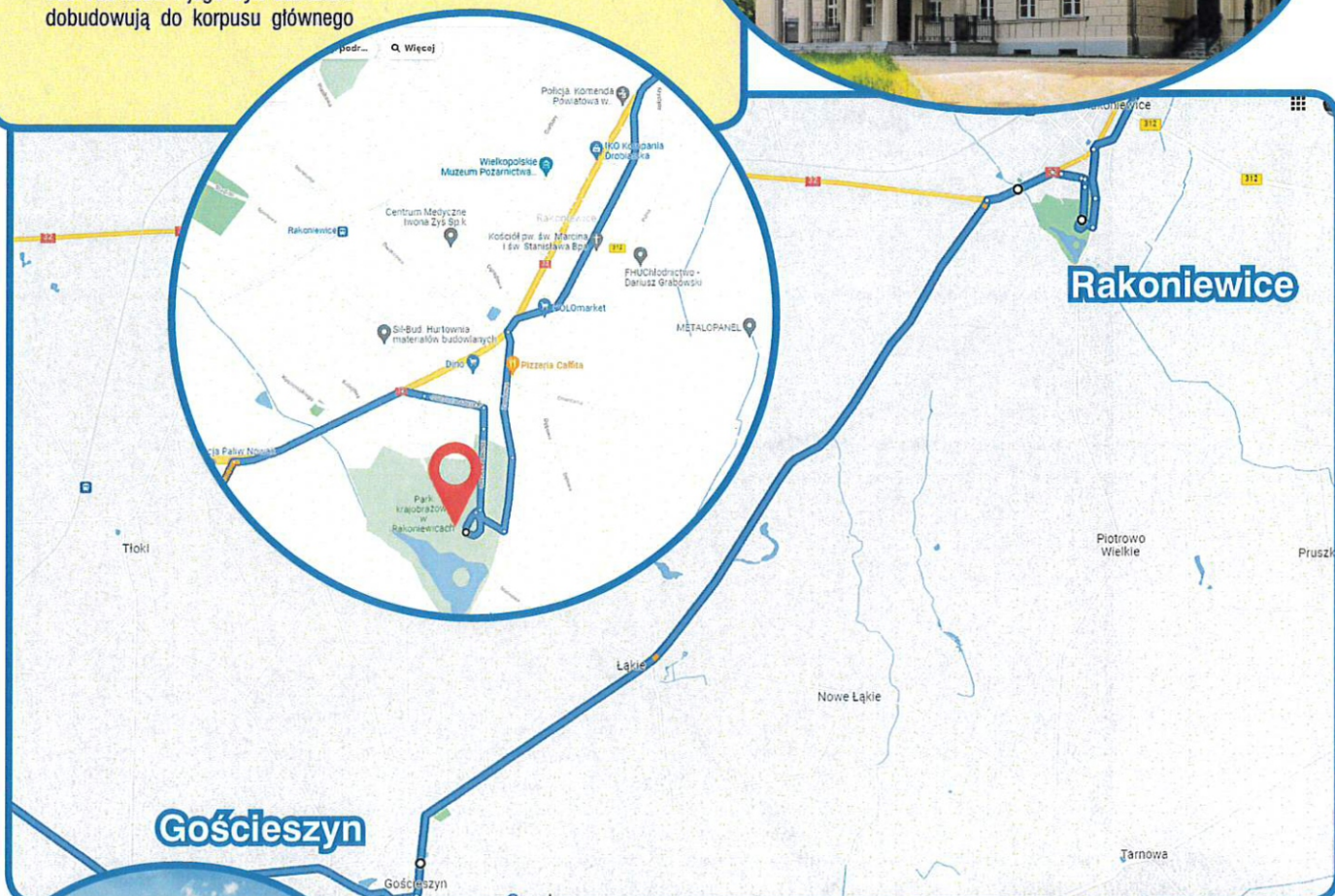
Pałac w stylu neorenesansowym zwany również pałacem Czarneckich został wzniesiony około roku 1840 przez Florentynę i Marcelego hr. Czarneckiego.

Przed frontową częścią pałacu rozciąga się park krajobrazowy, urozmaicony alejami lipowymi i grabowymi. W parku znajduje się ponad 30 gatunków rzadkich, egzotycznych drzew i krzewów. Od południowej strony pałac otoczony jest stawem rybnym z wysepką. Drogę do pałacu obsadzono lipami, a przed pałacem zrobiono szeroki podjazd.

W latach 1897-1898 Hrabia Marcei Czarnecki i jego Syn Stanisław dobudowują do korpusu głównego

pałacu niższe skrzydła. Elewację parkową zdobi balkon wsparty na czterech kolumnach oraz dwie wieżyczki ośmiokątne po obu bokach pałacu, w których umieszczono klatki schodowe. W parku zachowała się lodownia, w której składowano tafle lodu – wycięte w zimie ze znajdującego się w parku stawu. Lodownia zachowała się do obecnych czasów.

W okolicy znajduje się również zespół zabudowań folwarcznych ułożonych na kształt czworokąta tzw. "czworaki", które obecnie służą jako budynki mieszkalne.

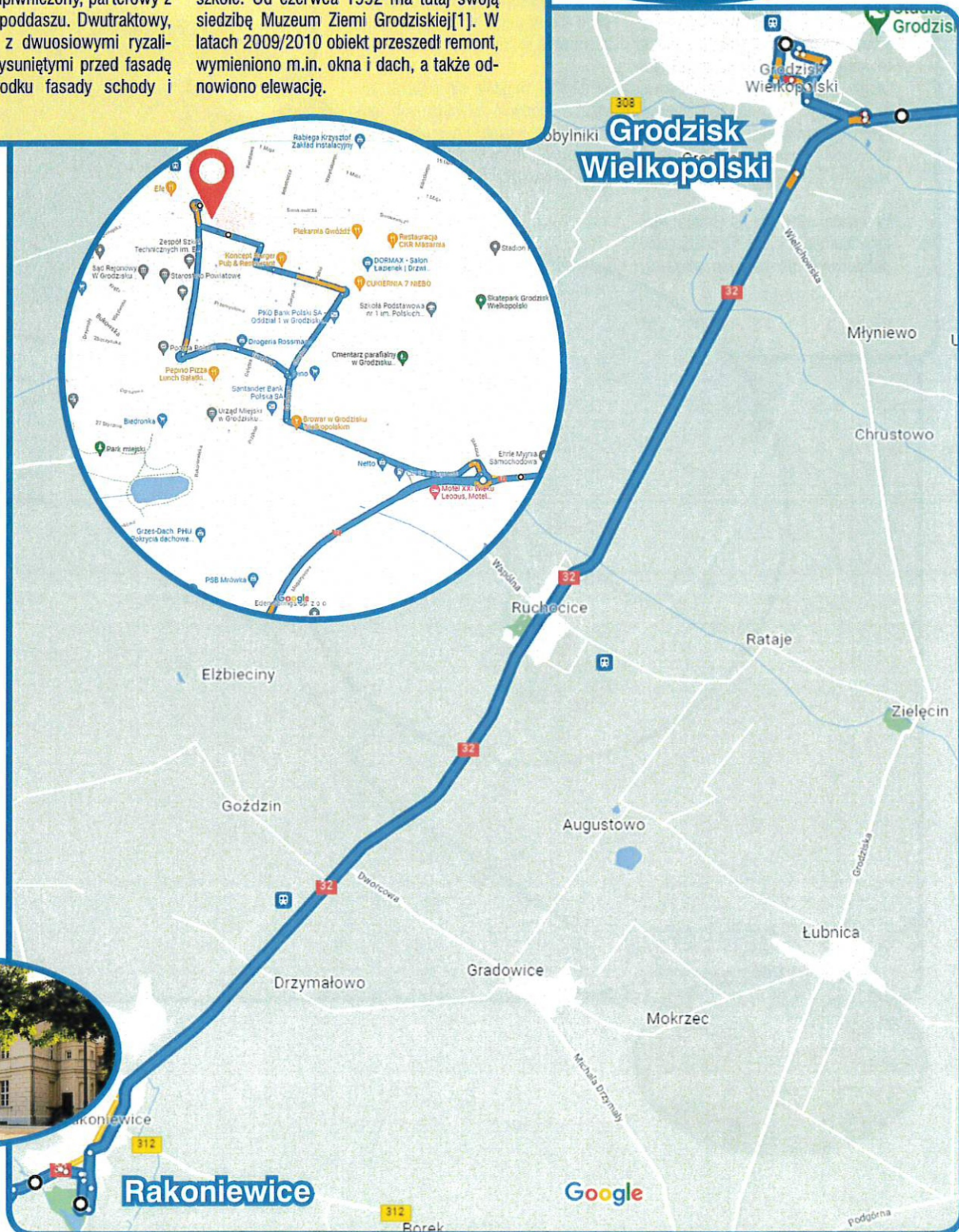

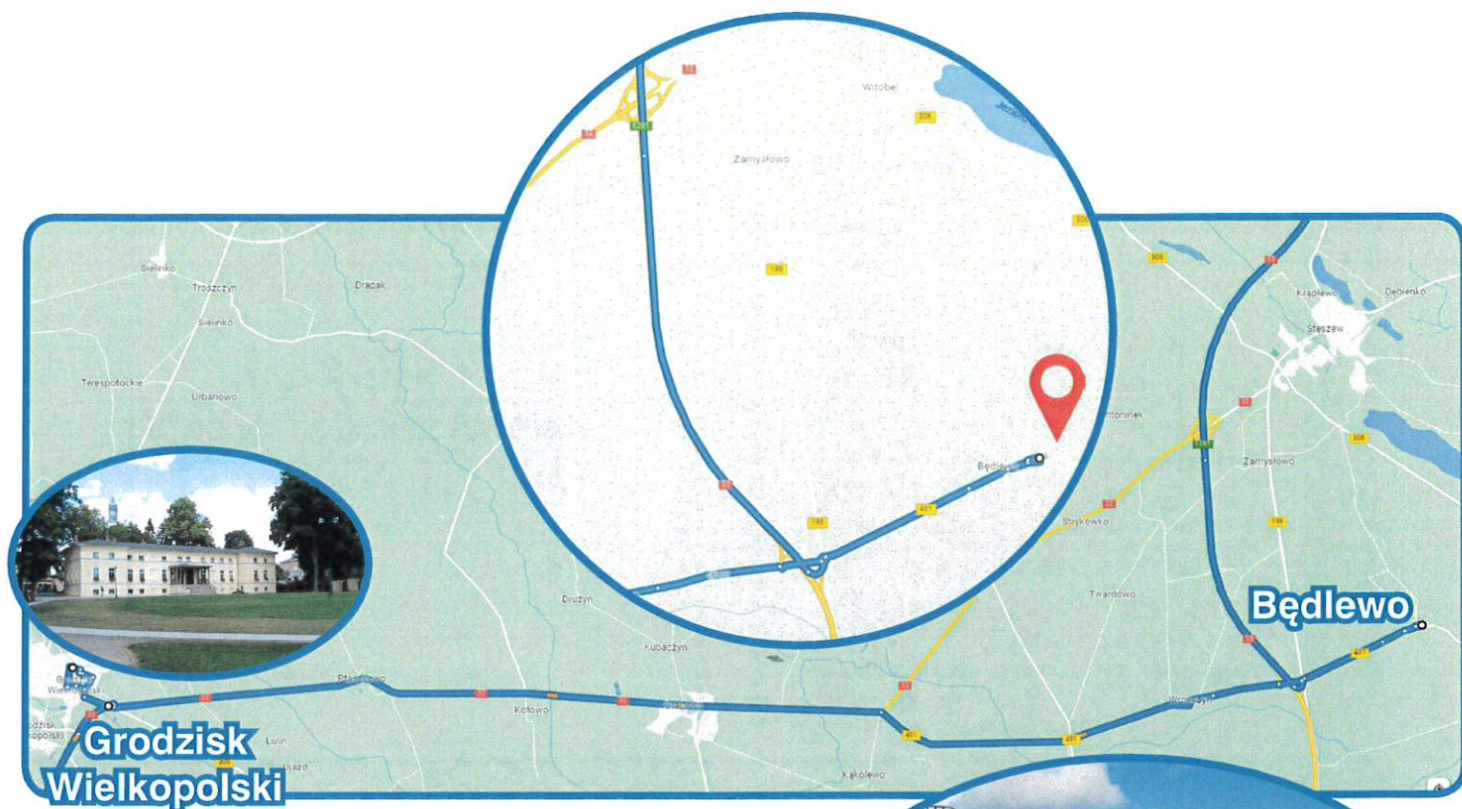
Pałac Opalińskich, Heyderów w Grodzisku Wielkopolskim

wzniesiony w poł. XIX w. w Grodzisku Wielkopolskim dla ówczesnych właścicieli dóbr grodziskich - Heyderów, na miejscu dawnej rezydencji Opalińskich, zwanej trochę na wyrost „zamkiem”, gdyż Grodzisk Wielkopolski nie był główną siedzibą tego rodu. Położony w parku, frontem zwrócony na południe. Murowany, otynkowany z boniowaniem. Wysoko podpiwniczony, parterowy z niskim piętrem w poddaszu. Dwutraktowy, czternastoosiowy, z dwuosiowymi ryzalitami bocznymi, wysuniętymi przed fasadą południową. Pośrodku fasady schody i

drewniany ganek z balustradą. Dachy niskie kryte papą.

W czasie Powstania Wielkopolskiego w pałacu mieścił się sztab frontu zachodniego. Po II wojnie światowej była tutaj siedziba grodziskich harcerzy, a później przedszkole. Od czerwca 1992 ma tutaj swoją siedzibę Muzeum Ziemi Grodzkiej[1]. W latach 2009/2010 obiekt przeszedł remont, wymieniono m.in. okna i dach, a także odnowiono elewację.

Pałac Potockich i Ledóchowskich w Będlewie

XIX-wieczny pałac znajdujący się we wsi Będlewo, w województwie wielkopolskim.

W latach 1694-1907 majątek Będlewo należał do Potockich, a następnie do Miączyńskich i Ledóchowskich. Neogotycki pałac w Będlewie zbudował Bolesław Eulogiusz Potocki w 1866 roku.

Budowla została wzniesiona na planie nieregularnym i składa się z kilku członów. Piętrowy korpus główny posiada wysunięty ryzalit, poprzedzony gankiem na którym znajduje się taras. Po obu stronach korpusu głównego znajdują się piętrowe i parterowe człony. Z lewej strony wejścia wzniesiono trzypiętrową wieżę mieszczącą klatkę schodową. Budynek wyposażony jest w liczne wieżyczki, sterczyny i krenelaż. Wewnątrz pałacu znajduje się bogaty, autentyczny wystrój o formach angielskiego gotyku, neorenesansu i neogotyku. Część wyposażenia oraz

kolekcja powozów została zrabowana podczas II wojny światowej.

Od 1945 roku w pałacu mieściła się szkoła rolnicza, od 1975 roku siedzibę miał ośrodek konferencyjny Poznańskiego Oddziału Polskiej Akademii Nauk PAN. Od 1996 roku obiekt należy do Instytutu Matematycznego Polskiej Akademii Nauk. Po lewej stronie pałacu, w oficynie i nowych budynkach wzniesionych po 1975 roku znajduje się część hotelowa. Przy bramie wjazdowej stoi budynek straży. Od 1973 główna część kompleksu figuruje w rejestrze zabytków. W 1999 objęto ochroną również stróżówkę, stajnię wyjazdową oraz zabudowania folwarczne.

Zespół pałacowy otoczony jest krajozabrazowym parkiem z XIX wieku. Projektantem był berliński ogrodnik Roter. Niegdyś w parku znajdowała się oranżeria oraz zwierzyńiec.

Pomoc Drogowa

WOLSZTYN
Pomoc Drogowa „CYBAL”
603 774 609

GRODZISK
WIELKOPOLSKI
Auto-Ram
K. Brzostowski
506 066 525

STĘSZEW
Lak Hol
603 853 200

Sebool Auto Pomoc
515 491 639

KONARZEWO
Pomoc Drogowa
Auto-laweta
789 239 116

KOMORNIKI
Euro-Hol
797 355 511

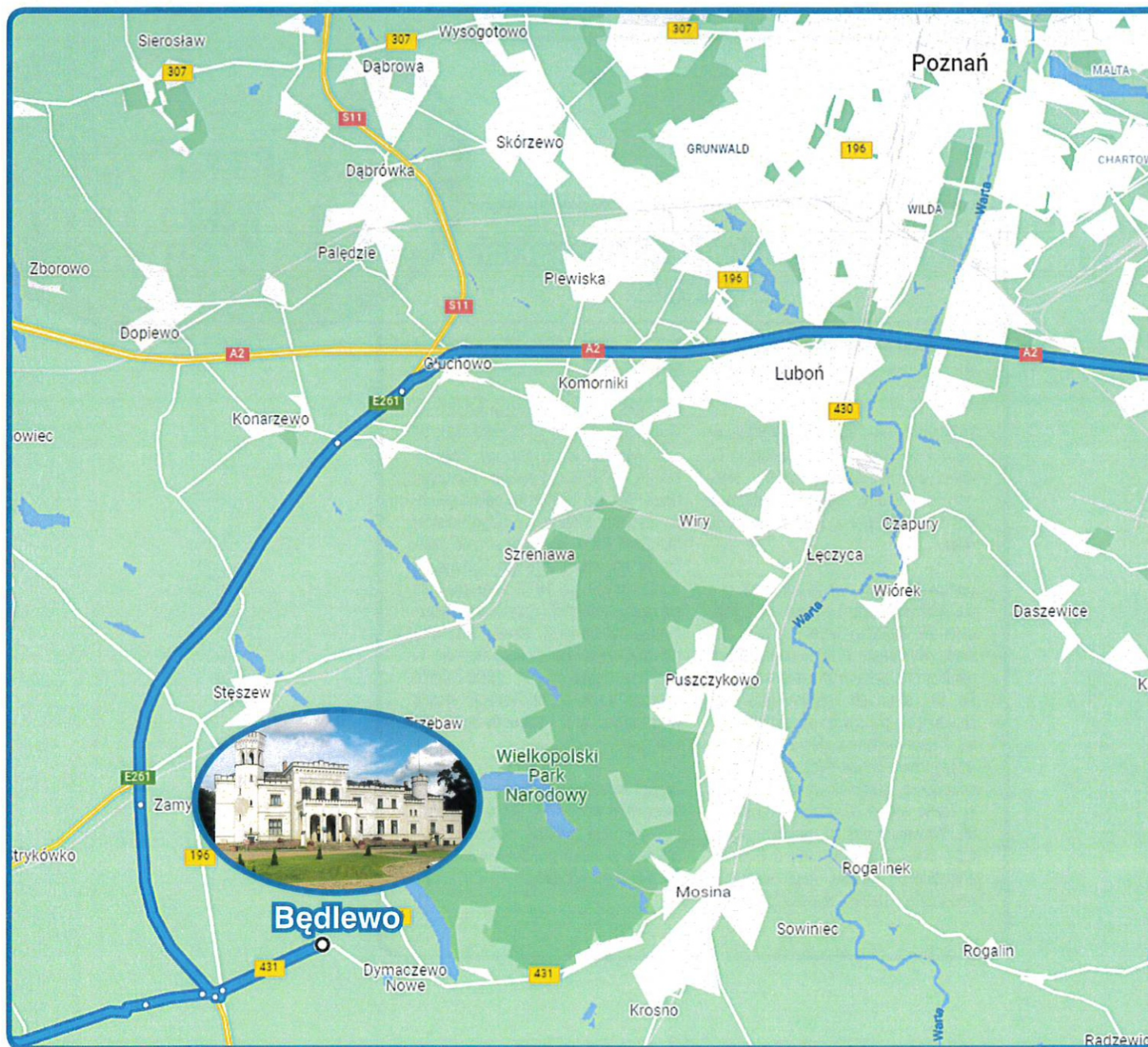
TULCE
Pomoc Drogowa
Auto Laweta
502 214 506

KOSTRZYN
Auto-Pomoc
739 507 456

NOCLEGI DLA UCZESTNIKÓW RAJDU

Hotel uluBIOny
ul. Rynek 5 a, Kostrzyn

Hotel Kopex
ul. Poznańska 57, Kostrzyn

Zespół pałacowo-parkowy w Iwnie jest wyjątkowym przykładem neorenesansowej wiejskiej siedziby ziemiańskiej z poł. XIX w. otoczonej parkiem krajobrazowym, odizolowanej przestrzennie od folwarku. Rezydencję wzniesiono dla znanej wielkopolskiej rodziny Mielżyńskich. Plany wykonał prawdopodobnie stryj ówczesnego właściciela dóbr, Józefa Mielżyńskiego – Seweryn Mielżyński z Miłosławia. W pobliżu pałacu znajduje się hotel Karino, wzniesiony w miejscu d. dworu barokowego, w XIX w. przebudowanego na oficynę. Rezydencja otoczona jest rozległym, krajobrazowym parkiem o cechach typowych dla drugiej poł. XIX w. Na obrzeżach parku znajdują się zabudowania funkcjonalnie związane z pałacem, pochodzące z lat 40–50. XIX wieku. Położone na zach. od części rezydencjonalnej zabudowania folwarczne stanowią zespół budownictwa rolno-przemysłowego z okresu od 2 poł. XIX w. do lat 20. XX wieku. Zabudowaniach do chwili obecnej służą stadninie koni, której początki sięgają początku XX w. Początki Iwna sięgają czasów wczesno-

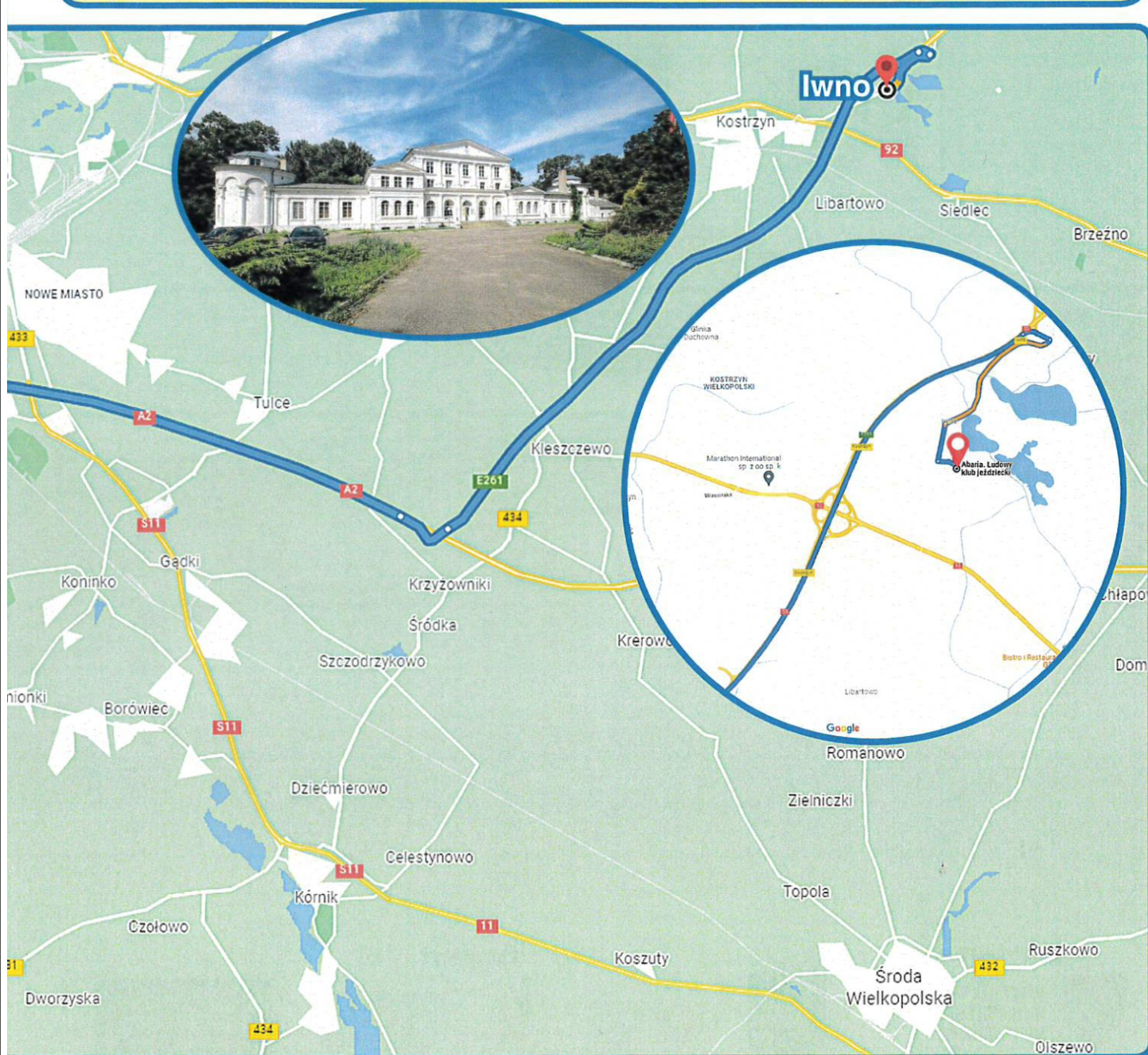
Pałac Mielżyńskich w Iwnie

średniowiecznych. Wieś położona była na dawnym szlaku z Poznania do Gniezna, w pobliżu wczesnośredniowiecznego grodu w Gieczu. Średniowieczną metrykę Iwna, ujawnioną w badaniach archeologicznych, potwierdzają źródła pisane. Najstarsza wzmianka o miejscowości pochodzi z 1319 r. (Gywna). Iwno znajdowało się wówczas w rękach znanego rodu Grzymaliów. Ich siedzibą był najprawdopodobniej drewniany dwór, którego ślady odkryto podczas badań archeologicznych. Z rodem tym łączy się także lokacja wsi na prawie niemieckim (1421 wzmiankowany *sołtys*). Grzymalicy utracili Iwno w 1434 r. Dalszy rozwój wsi wiąże się z rodziną Tomickich herbu Łódzia (XV w.), którzy następnie nosili nazwisko Iwieńskich (XVI w.). Ich siedzibą był istniejący od pocz. XVI w. dwór murowany o nieznanym kształcie. W 1642 r. Iwno wraz z innymi folwarkami zostaje sprzedane Słoneckim, następnie (1695) – Ciświc-

kim, którzy z kolei sprzedali majątek Krzyckim. Krzyccy wzniesli w Iwnie nowy, murowany dwór (1778–80). W 1803 r. klucz dóbr iwieńskich przeszedł w ręce Ponińskich, natomiast od roku 1842 stanowił własność Franciszki Mielżyńskiej. W latach 50. XIX w. administratorem majątku był wnuk Franciszki, późniejszy właściciel Iwna – Józef hr. Mielżyński. W tym czasie powstał korpus główny pałacu (1850–57) oraz zabudowania gospodarcze folwarku i kolonia mieszkalna. Przypuszcza się, że projekt pałacu przygotował stryj Józefa – Seweryn Mielżyński z Miłosławia. W latach późniejszych (1868–72?) rezydencja została powiększona o dwa boczne pawilony, połączone z korpusem korytarzowymi łącznikami. Po śmierci Józefa w 1900 r. majątek przeszedł w ręce jego córki Seweryny, która rok później poślubiła swego kuzyna Ignacego Mielżyńskiego. Przypuszczalnie wkrótce po objęciu Iwna (ok. 1902) nowy właściciel wprowadził pewne

zmiany (nadbudowa piętra nad zachodnim ryzalitem, zmiana układu wnętrza). Przed 1912 r. do mieszczącego ogród zimowy wschodniego pawilonu bocznego dobudowano oranżerię oraz powiększono taras przed wejściem głównym. Znaczny rozwój majątku nastąpił w okresie międzywojennym. Ważne miejsce w gospodarstwie zajmowała hodowla koni (konie czystej krwi angielskiej). Stadnina w Iwnie była drugą co do wielkości w Wielkopolsce (po Posadowie).

W 1945 r. konie zostały wywiezione, jednak wkrótce powstała Państwowa Stadnina Koni Iwno, która przejęła tutaj pałac wraz z parkiem oraz zabudowania folwarczne i grunty należące do dawnej posiadłości Mielżyńskich. Stadnina istniała do 1992 r. kiedy to przekazana została do zasobów AWRSP w Warszawie. W 1995 r. powstała funkcjonująca do dziś Stadnina Koni „Iwno” sp. z o.o.

Miejsko-Gminny
Ośrodek Kultury
w Kostrzynie

HONOROWY PATRONAT

MARSZAŁEK WOJEWÓDZTWA
WIELKOPOLSKIEGO
MAREK WOŹNIAK

PARTNERZY

